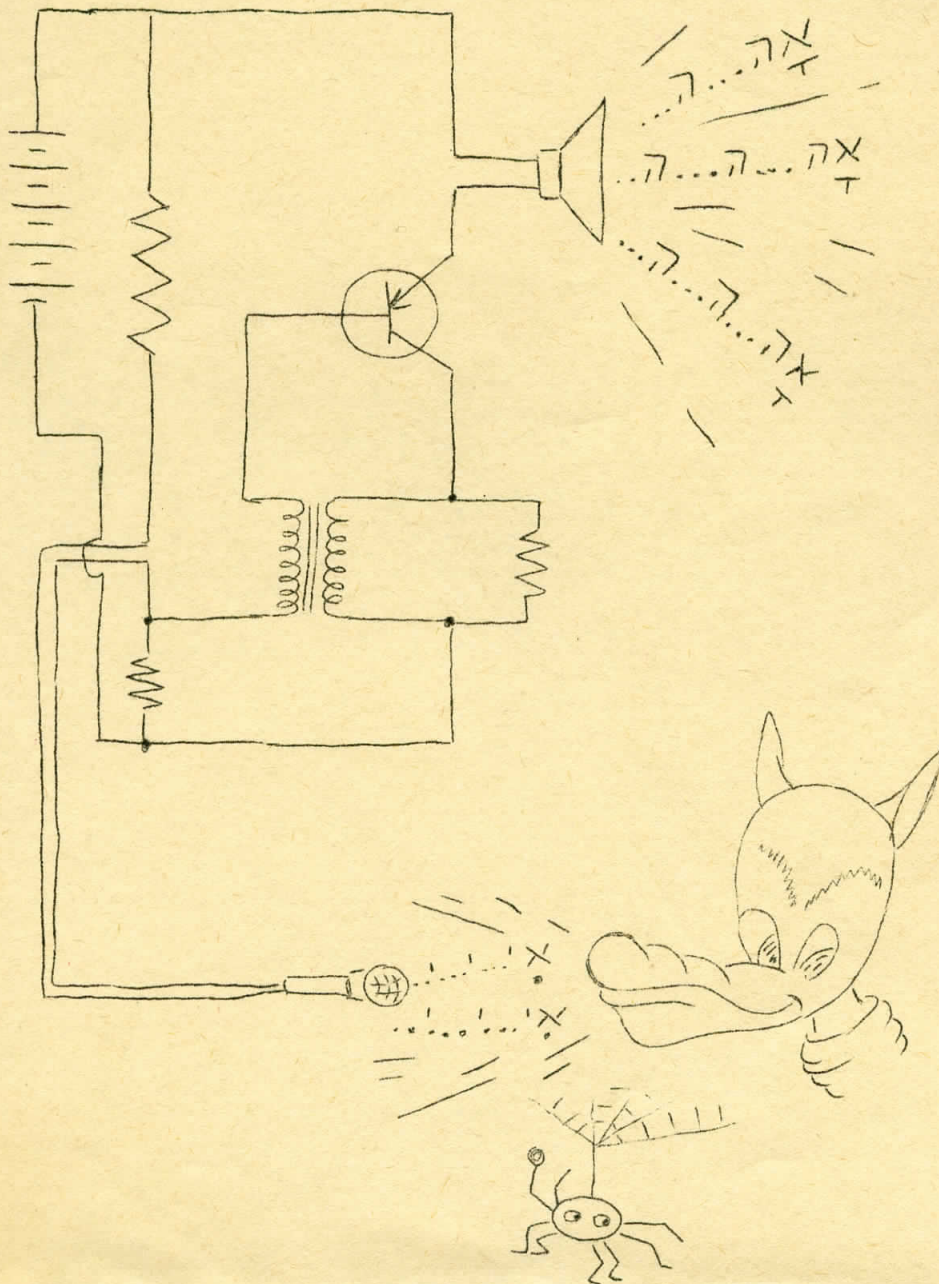

דברי הכפר

מס. 656

14.3.80

ב"ו אדר תש"ם

כפר הנשיא

מה נשמע ?

* חג הפורים נחוג אמנם באחור מה, אך היה כדאי. אוירה פורימית אמיתית. קשה לומר שהתחפושות היו מקוריות - אך קלילות, נחמדות ושמחות - ובודאי הופעות לא חסרו, האכל היה טוב והרוקדים רקדו. רק הרעש, המוזיקה מחרישת האזניים... אומרים שהצעירים אהבים את זה. אם כך - אולי יערוך מישהו משאל כדי לגלות אם באמת מעוניינים ה"צעירים" בדציבלים כה גבוהים?

* בכל אופן ישר כחו של הצות המארגן.

* אסתר ויטהם עזבה כבר את חדר החולים. ג'ים ואסתר עברו זמנית לבית משפחת דוארי, עד שישתפץ ביתם.

החלמה מהירה, אסתר.

* ראינום ספסלים חדשים פה ושם? אלה נקנו מדמי תרומתה של גברת לוי, כאות הערכה על הארות שזכתה לו כאן. גברת לוי היא אמה של מלינדה.

* האולפן חגג את מסיבת הסיום שלו ביום רביעי השבוע. אולפן זה היה מוצלח ביותר, התחיל במנין של 23 צעירים והסתיים ב-20. החברה נחמדים, רציניים ומה שהכי חשוב - למדו ברצון ויצאו עם מטען של עברית. פחות או יותר, חלק מהם ימשיך במקומות אחרים בכתה ג'. רובם נשארים בארץ - או שיחזרו בקרוב. צות המארגנים שמח לציין "יש שכר לפעולתנו".

* שני מתנדבים - מבוגרים הגיעו מבריטניה. אחד יזכה בודאי בפרס "המתנדב הותיק": בן 78! מהמפעל מוסרים שהוא עובד בחריצות. אולי קרוב משפחה לא. ד. גורדון?

* השבוע הובא מר יודאיקין למנוחות. רבים ליוו אותו בדרכו האחרונה. כולנו משתתפים באבלה של המשפחה.

* בהפגנת החקלאים ליד הכנסת בירושלים השתתפו 25 מחברינו. מן הגליל יצאו 14 אוטובוסים נושאי כרזות ושלטים. ליד עמידה העלו אנשי המועצה האזורית ארגזי תפוזים ולחמניות, צידה לדרך.

מספרים שהיתה זו "אח - פגישה, אח - פגישה שכזאת", הזדמנות לידידים משכבר הימים להתראות.

* דני קרמר ומרקי נסעו, זה לבילוי חופשה ולהכיר את חו"ל, וזה לפתח תערוכה מצויוריו. להתראות!

* וצרור ברכות: למקס חיש - נכדה חדשה! לרוני גוטר - רשיון נהיגה ג' - לאחר 10 שיעורים בלבד! לנוברט - מלגזה חדשה (קלארק), עונה לשם "יונג היינריך" ומזמרת בשעת נסיעתה.

ולסיום: שבת שלום עלינו ועל כל ישראל, ונזכה תמיד לשמע רק חדשות טובות! שאול וצפורה סמברג

משולחן המערכת

לאחר הסתייגות הנראה של פורים שכלל גם את משחק הראגבי האומלל נגד חיפה (משחק הכוגרים), תדרש כנראה תקופה מסוימת למלוי המצברים גם ב"דברי הכפר".

מכל מקום, בשבוע הבא - יום ג', 18/3/80, נקיים ישיבת מערכת פתוחה ולהזכירך, הנושאים שיעלו: תכן ויצירת השער, רמת הכתבות ובעלון בכלל, "מה נשמע?", מה ומתי לכתוב או לא לכתוב וככל העולה על דעתך - במידה ותבוא!!

מי שאיכפת לו מן הראוי שיהיה שם.

סדנת תיאטרון "הגליל"

בימת הנוער של סדנת תיאטרון הגליל פועלת זו השנה השלישית ברציפות בהדרכתו של המזאי דן אילן. בתום שנתיים של עבודה בהן הועלו המחזות "קזבלק" ו"רופא בעל כורחו" חשה הקבוצה שהיא בשלה ליצור מופע מקורי שיעסוק בחיל הנוער בקרית שמונה.

"המחזה דן בלבטים של בני המקום; יחסם למוסדות המנהלים ביישוב; יחסים בינם לבין הסביבה; יחסים בין עדות המקום; ביקורת קשה כלפי ה"חוקרים" למיניהם; יאוש ותקווה; אהבה בינו לביתה; כל אלו יוצרים תמונה סגונית במלל, הנועה וזמר. המשחק שוטף, והכנות פורצות מפי השחקנים לאורך כל ההצגה.

"אני ממליץ על המחזה כפני כל ישוב וישוב. גפני הישובים המבוססים על-מנת שיכירו עולמם של אחיהם מקרית-שמונה."

יהודה עברון

"...שואלת את עצמי בעתות שכאלה מה אנחנו עושים? ולא נעים לאמר את התשובה בקול. לא תמיד נעים. אנחנו בקושי מצליחים להביא את החברה שלנו להביט אל עצמם. לדעת להגדירה ולומר את השחור לצד הלבן ושאר גוונים שבחיינו.

"התשובה ביותר בשבילי היא ראית ההבדלים באור חדש. ולוואי ולנו לנוער הקיבוצי היושב כאן היה העוז להעלות על הכמה את "הפנסים השבורים" שלנו."

"הדס"

אולי נתחיל בתאור סיטואציה מענינת שארעה לפני כחצי שנה.
המקום: צריף הפרדס. השעה: 9.00 בבוקר. צוות הקוטפים לבוש מכף רגל
ועד ראש ומוכן לזנק על העצים, יושב בפורד. באותו זמן על מגרש חניה
במשק יושבים בתוך פורד שני, צוות קוטפים נוסף כשעל ההגה יושב רפי,
האוטו מונע, נמצא במהלך, רגל על הקלאצ' ומחכים רק ל-או. קי. הנכסף.

בשלב זה ניגש דני לטלפון ומחייג לבית האריזה. דממת מוות
משתררת בצריף. הוא שומע מה ששומע, חוזר אלינו ובפנים חתומות מכריז:
"לא עברנו..." מה שקרה מכאן והלאה שייך להיסטוריה, עם כל הסיפורים
שמאחורי הסיפורים.

הפואנטה בסיפור זה הוא, שהצלחת הפרדס, וגודל התרומה שלו,
חלויים בגורמים מאד לא יציבים. אחוז גדול מהרווח שלו חלוי בכמות
הפרי המוקדם שאנו שולחים, ופה נכנסים גורמים של מזל ומקרה טוב של
בחירת אשכוליות מתוקות ועסיסיות שישלחו לבדיקה. השנה עברנו את
הבדיקות שבוע אחרל ההתחלה, ולכן במקום לקטוף מעץ 1000 מיכלים,
קטפנו רק 985.

המצב כרגע הוא שמתוך יכול כללי של 2600 מיכלים צפויים, קטפנו
כ-1900 מיכלים, שזה 650 טון. אחוז הבירה השנה הוא נמוך ביותר - 13% -
הוא הנמוך בגליל, בהשוואה השאר קוטפים כגון 50% - 30%. התוצאה נובעת
מריסוסים של יאיר בזמן ובמקום.

את הפרי השנה קוטפים חברים מתנדבים ואוטוטילים, מצד אחד,
וידרזים (מה, לא ידעתם?) מצד שני. הסיבה לכן היא שמצד אחד היה מחסור
בכ"א זמני ומצד שני הגשם מנע ממכלסונים להכנס לשטח ונוצרו תנאים
פזיזים שמרחיעים חברים וזמניים מלעבוד בהם.

הבעיות של הפרדס נסובות סביב מספר בעיות היסטוריות. בראש
ובראשונה הם צריכים להגן על השטחים בחירוף נפש מול החמדנות של אנשי
האבוקדו, שרוצים עוד ועוד דונמים. שנית הענף קטן (190 ד;) ולכן איך
סיכוי שישקיעו בו. למשל רשת ההשקיה מיושנת. יש בה המון תקלות
שמבזזות הרבה שעות עבודה, וגורמות לשלוח שטוצרים בלחץ אדיר למסלול
סביב כדור הארץ.

לכל זה נוספת הנקודה האנושית, ומדובר בהחלפה המרתונית של רכזי
הפרדס בשנים האחרונות. כרגע לארי ואנג'י מקדים שהמצב יתייצב (גם
אנחנו).

בנוסף מסתבר ש-37% מכל ההכנסות שלנו מגיעות לתנובה אקספורט.
מרוב מיסוד ו"ארגון" לא רואים את הכסף.

(המשך בעמוד)

פורים - המסיבה והחג

כשמסתכלים בלוח השנה, ימי החג שיש בו, והדרכים שבהן חוגגים אותם, אפשר לומר בהכללה ש"אצלנו פורים תמיד מצליח". אני, בשיחות עם אנשים ממשקים אחרים, קובע עוד עובדה שגוררת הערות קנאה מבני שיחי: "אצלנו זה מספר שנים שאנחנו קוראים את המגילה". בצדק זה נחשב להישג גדול כי למעשה אלמלא זה במה היה ליל תחפושת פורים שונה ממסיבת תחפושות בתאריך אחר? (סילבסטר, יום הולדת של בגין, ליל המכשפות והמכשפים בערבון מוגבל).

ובאשר למסיבה של השנה סכם צוות מומחים (השמות שמורים בתעודות הזהות שלהם) שישב אחי לארוחת בוקר:-

- המסיבה היתה מוצלחת כתמיד.

- ההצגות היו חלשות.

- הרקודים היו טובים.

- האוכל היה טוב ובשפע, אבל סדורי האוכל וחלוקתו היו לקויים. אי-אפשר לדחוף דלפקים-ניידים לתוך אולם חשוך למחצה מבלי לגרום למהומה נוספת רעידת אדמה. ניתן היה לנצל מקומות אחרים לזלילה - הדלפק הקבוע, המועדון ואפילו המטבח. קשה להבין מדוע חכו כל כך הרבה זמן עד שהוציאו את האוכל ואז ניסו להפטר ממנו בזמן קצר ביותר. רק את הגלידה חילקו כשרבים הלכו.

- אני אישית לא הבנתי מדוע כל הכניסה לחדר האוכל הפך למעין מסע לתוך המעי הגס של לויתן. אולי זה חובה להשתמש בפלסטיק השחור שיש לנו.

- השקיעו המון מאמץ בקישוטים.

- ה"פורים שפיל" היה חלש עד כדי הזדקקות לקביים.

- רוב החברים התחפשו וזה היה נחמד.

- הנושא היה מצד אחד מגביל ומאידך לא נוצל כראוי בנושא מרכזי.

- בני גולדברג לא הורגש כמנחה אחרי שירד על ג'רמי.

ובאשר לחג עצמו והרעיונות הכלולים בו: ישב אחי גבר צעיר באחת הארוחות האלו שאני נדהג לאכל במסעדה הפופולרית ביותר בכפר הנשיא. וכך היתה השיתה:

- לשם מה צריכים את החג הזה? הוא לא אומר לי כלום, הוא גלותי וגועלי. היהודים חוגגים כי ניתן להם לשחט את איציהם לא יום אחד אלא יומיים.

- אינך מרגיש שכאן יש אזכרה על מה שמתרחש כמעט בכל דור בגלות? וגם לילידי הארץ יש מסר כי יש כאלה שמשלים את עצמם ש"ש" זה בסדר. הגלות

(המשך בעמוד)

היא גלות בכל מקום ולא משנה אם אתה דתי או חילוני, קוראים לך אבוטבול או, בשנוי קטן, קרטר, יש המכריזים על עונת צייד יהודים: "ישנו עם אחד מפזר ומפחד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שונות מכל עם ואת דתי (חוקי) המלך אינם עושים".

לא שכנעתי את הגבר הצעיר. אולי הצטרכתי לומר לו שבמגילת אסתר לא מופיעה המילה "אלוהים" או כינויי-הבורא אחרים, זה בודאי היה מעלה אח ערכה של המגילה בעיניו. אבל אני הקשבתי לקריאת המגילה, אף לאותם הקטעים שנקראו בקולות ילדותיים ובהססנות כי לא מזמן למדו לקרא. טוב היה לי לראות את הילדים עם הוריהם (מי יודע אם היו מגיעים לולא ילדיהם רצו ללכת) רועשים כל פעם שהשם "המן" הוקרא ומקשיבים לספור על שואה שכמעט הייתה.

מגילת אסתר הוכנסה לתנ"ך כספר מקודש כדי להזהיר מפני סכנת הגולה: הכל תלוי על בלימה - אולי שתדלנותה של זונה יהודיה יפה (חז"ל בנו את מעשי אסתר כמעשה זנות) הועיל אבל הכל הולך לפי הפלת הפור - ואין לך מה לעשות אלא להתפלל.

שיחתנו בסתיימה כך: -

אני: יבוא יום שיפנה אליך אולי ויציעו לך לצאת לשליחות...

הוא: לא מעניין אותי, אין לי מה לומר להם. זה ביתי מפני שנולדתי כאן וכל היתר זו הבעיה שלך.

שגרון הספורט

יאר אמר יום אחד אחרי משחק מכבי ת"א (כדורסל, כאילו לא ידעתם) "הודות לקבוצה זו יש המון אנשים שלא יודעים מן הארץ." היה זה קצת מגזם בעיני אבל במשך ואחרי המשחק, מורט העצבים, שהיה נגד ריאל מדריד השבוע, הרגשתי שהיום הקבוצה הזאת היא לא רק תריסר כדורסלנים מקצועיים ומאמן מוכשר, אלא נושא דגל להרבה אנשים בתוך המדינה הזאת שעוברים את אחת התקופות האפורות ביותר בתולדותיה. רוצים את הגביע כדי שהגרמנים, כן הגרמנים וכל אירופה יסתכלו בדגל כחול-לבן וידעו שיש מדינה כזאת...

ואצלנו, במקום נושא דגל יש נושא דאגה כי כל דאגותיהן של אמהות, אחיות ורכז המשק הן שמא תישכרנה ידיים, רגליים במשחק הראגבי שמשחקים בפרעות כזאת. מי שבא למגרש בשבת האחרונה ראה קבוצת ילדים - בעיקר אותם חבר'ה מ"עפרית" שיודעים להרגיז ולעצבן לפעמים - משחקים נגד נערים יותר גדולים בכשרון, באומץ וברוח קבוצתית מופתית. יובל ג' קסון, בעל הרגליים המהירות הבקיע שלשה "נסיונות" אבל כל הקבוצה היתה משותפת למאמץ. משחקים קבוצתיים קיימים כדי לייצר לכוד בין חבר'ה שלעתיים אין ביניהם הרבה מכנה משותף. הנצחון 12-0 היה פרי מתוק אחרי עמל-אמונים רב. (המשך בעמוד)

קבוצת הבורגרים סיימה 3-3 נגד קבוצה חיפאית שהותה יריב שקול שאולי ביום אחר היו מנצחים. ג'רמי הסביר - "זה היה אחרי פורים, שתינו יותר מדי בירה!" יש לקח איפה שהוא.

כתבי סתר

בזמן האחרון מפורסמים הרבה, אולי יותר מדי, מגילות גנוזות ב"דברי הכפר" שפרושן מחייב עזרת מומחה לשבירת צופן:-

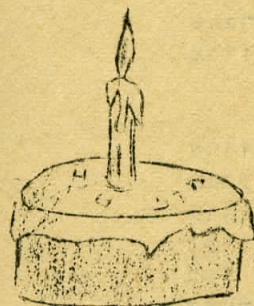
משחת שיניים, מלכים, מציצים בחור המנעול, פנינים וגדרות ועוד ועוד. כאן התרומה שלי:-

פעם אחת היה כלב שבעת שמחה היה מכשכש בזנבו. יום אחד נתפס הזנב במלכודת ונכרת. הכלב לא הפסיק לשמח אבל העולם לא ידע זאת כי את שארית הזנב לא ניתן היה לנענע. הביט בעל הכלב בכלבו ואמר: כלב שאינו יודע לשמח איננו יכול להיות כלבי. הלך ומכר את הכלב.

כל מי שחושב שהוא מבין את הסימבוליות החברתית - פסיכולוגית שבודאי טמונה בספור זה (אחרת מדוע לכתב את זה?) מתבקש לשלח את פרושו-פתרונו לדברי הכפר. פרס יינתן לפותר הטוב ביותר. (הערה: הכלב מעולם לא שפסף שיניים).

אריק

י_מ_י ת_ו_ל_ת

דני נמלי	20.3	אריק ארנברג	16.3
אבי בן אבי		ג'ו סינה	
סלמה דויס	21.3	מרב רוזנברג	
גוסטי ריפקינד		רות זיגדון	
טוני ינטיס		שושנה מדר	
		ג'וד בן-חיים	
דניאלה לופוב	22.3	זמי בן-צבי	17.3
רחל גינת		לאורה אדלשטיין	
<u>י_ט_א_י</u>			
רחל וישראל אבידור	17.3	רחם פרלסון	18.3
דבי ושמאל חצור	21.3	אלעד שרקי	19.3
		שושנה שרקי	

מזל טוב

ה ס פ ד ל ג י ל ש ל ו ש י מ - ה א ג ד ה ע ל ה ה ב

קרוב לוודאי שישנם חברים שיקראו את הכתוב, ימשכו בכתפם האחת ויגזקו בלעג מעורב בהבנה.

ודאי יהיו אחרים שיניעו ראש מצד לצד ברחמים ויטצטצו בלשונם.

אבל יהיו כאלה שיעברו על הכל במהירות וימשיכו ל"מה נשמע?" ואליהם במיוחד אני כותב.

אני בן שלושים, לכאורה גיל של מה בכך, ואין שום סיבה שתחנקו בכי בגרונכם, מה כבר כל כך מיוחד בשלושים, שמאפיין אותו משאר השנים?

תשובה ברורה, חד משמעית, אין.

אבל מפה אפשר להשקיף לכמה כוונים ואולי גם להגיע לאי אלה סכומים.

כשהייתי הרבה יותר צעיר, ראיתי את עצמי בגיל 30 כמו נצב על פסגת הר סחופת רוחות. ומלוא כל העין עוד הרים, ועוד הרים, עד לאופק ועד בכלל. וכשהייתי מסלק את שובלי החלומות וחוזר למציאות, של אז, ושב ועוסק בתחביב ישן שלי, כלומר, מדמה לעצמי חברה עם אותן דמויות ספרותיות שלהטו באותה עת במוחי הקודח.

בתחילה היו אלה גיבוריו של ג'ק לונדון, אותה חבורה של צעירים פשוטים שחיו ביער ורוב שעות היום עוברות עליהם בהתגוששות שירה וקריאה בצותא. אחריהם באו דמויותיה של איין ראנד. הייתי מת להשתייך לאותם נבחרים שסגרו את עצמם בעמק נסתר, כשהם יוצאים החוצה מפעם לפעם וגוררים פנימה עוד נפש נעלה.

אבל כמו שקורה במציאות הדברים החדשים שרכשת, גורמים לאובדן הישנים.

לקח לי לא הרבה זמן לגלות שכל נעריה של איין ראנד הם בלונדינים, תמירים כחולי עיניים, פשוט לא היה לי צ'אנס להגיע לשם מסיבות אובייקטיביות. אחר כך בא הדמן. הסה הנביא הגדול של שלהי הילדות. נעיריו של הסה היו לי מקור לא אכזב של רגשות הזדהות באותן שנים של מבוכה שבהן הייתי מפוצל לשלש: שלישי נער, שלישי גבר, ושלישי שעוד לא החליט אם הוא זכר או נקבה.

נכון אלה היו שנים קשות, שנים של חיפוש אחר מיתוסים, וניפוץ אלילים. ושוב מקימים חדשים, אבל היה מעניין. הרמן הפך לשטחי עם הזמן, והחלה תקופת המינגווי, תקופה נמרצת מאד של גברים חזקים ומעשני סיגרים, שמטפלים באותה מיומנות בנשים ודגים, ויורקים נגד הרוח פסולת טבק לעיסה.

אה, תקופת הבחרות היפה, כמה חבל שארכה רק יומיים.

(המשך בעמוד 8)

ושימו לב, כל אותו הזמן, מבלי לדעת, ומבלי שתהיה לי יד בדבר, הלכתי וקרבתי לאותו הר סחוף רוחות שלי.

וככל שקרבתי נעשו הדברים כבדים יותר ועם זאת פחות מכריעים. שאלות בעיות, החלטות, הלכו ונתייזבו בכוונות (פוקוס) האמיתי שלהן. נכון, עדיין כססתי צפרניים, אבל בצורה הרבה יותר רגועה. ועדיין אני מחפש את ההגדרות אבל במכנה היותר רחב שלהן, ופחות במישור האישי.

התחושה הברורה ביותר שאותם ימים מעלים בי, כאילו אני זרם שוצף של מים. בתחילה אני סוער בין שני קירות סלע קרובים, ומתקדם בחמת זעם קדימה כשאני מתחבט כנגד הצוקים הגבוהים, עד שיום אחד הסלע הופך לאדמה רכה, ואני חותר בה ומתרחב, מתון, מתון. שוב אינני מכה בסלע בזעם, אלא מלטף בעדינות את הגדות הירוקות שמשני צדדי וממשיך לזרום הלאה. לאן? זאת באמת הבעיה, להפחיתי גיליתי שההר סחוף הרוחות איננו הר בכלל, אלא מישור-רחב-ידיים והחברה בה אני חי שוב אינה קימת בין דפיו הודאיים של הספר או במח קודח. היא ואני קימים במישורים הנצחיים של הספקות הבטוחים.

וההר שפסגתו מלבינה באופק הוא ההר שלפסגתו אגיע בגיל שישים.

דודו

אשפר כודסלית (המשך)

ואם זה עוד לא מספיק יש לכיום את הבעיה הגדולה מכולן: האשכוליות שלנו הן מזון שלא מקבל מחירים טובים. האשכולית האדומה, למשל, מקבלת מחירים פי 3, מבשילה מוקדם יותר ומאפשרת תקופת קטיף מאו נוחה. ועדיין לא גמרתי. יש עוד מילכוד. המחירים בשוק והדרישות לפרי משתנים כל הזמן, פרי גדול, קטן, איכות, כמות וכו'. זה מחייב את המגדל להעריך כל הזמן מבחינת איך הוא יקטוף, באיזה שטח, איזה פרי וכמה.

לסכום, הפרדס שלנו, הודות לרסוסים בעיתותי מדוייק של יאיר, במצב מצויין מבחינת טיב פרי. אך לטווח ארוך ובראייה כוללת אם אנחנו רוצים שהוא ירוויח, אנחנו חייבים לעבור לזנים אחרים, וזה כמובן תלוי בצוות קבוע ובהחלטה של מוסדות המשק.

עודד א.

האנגלים נוהגים לטעון "ביתי מבצרי". האם ההצהרה נכונה?

האם יש מגבלות? אם יש, מה הן, ומי קובע אותן?

איך חוקים אובייקטיביים ואינסטינקטיביים שלפיהם בני אדם

מתנהגים. מה שמותר ואסור בתוך הבית נקבע לפי איזה קונסנזוס של

החברה, וכמובן משתנה לפי הנורמות המשתנות בחברה, וגם שונה בין חברה

לחברה. היתה תקופה באנגליה, שבה הומוסקסואליות היתה אסורה, גם אם שני

מבוגרים היו מבצעים את הפעולה בתוך ביתם הפרטי. היום המצב השתנה

יחד עם הגישה של החברה. לכן אין לדבר על מנהגים או חוקים קבועים

לעולם ועד, אלא, כמובן, אם אתה איש דתי אשר מאמין שהתנהגות מסוימת

נקבעה אי פעם בעבר על ידי אלוהים, וחוקי ההתנהגות שמופיעים בתנ"ך,

נצחיים. אפילו במקרה זה הפירושים משתנים עם הזמנים.

אני מדגיש את הנקודה, כדי להבהיר מעבר לכל ספק, שאינני

רואה את החוקים והתקנונים של היום, הן בעולם הן בקיבוץ, כדברים שלא

ניתנים לשינוי על ידי החלטות החברה.

לגבי "ביתי מבצרי", ההתערבות של החברה די מסועפת ומשתרעת

על תחומים די רחבים. כמובן אסור לרצוח בביתך, אסור לאנוס, אסור לשדל

לזנות, אסור לבעול קטינה, אסור להרביץ לאשתך או לבעלך, אסור להתאכזר

לילדיך או לחיות בתיך, אסור אפילו לעשות רעש יותר מדי גדול אחרי שעה

מסוימת בלילה. האיסורים האלה לא

תמיד היו ואולי לא כולם יהיו בתוקף

בעתיד. אך היום אלה איסורים שנקבעים,

רובם אם לא כולם, בחוק מדינות רבות,

כולל ישראל. כל עוד שהם מתקיימים,

חובת הפרט לעזור לכלל החברה לשמור

על החוקים שנקבעו, ואף לדווח למוסד

המתאים אם הוא נחקל בהפרתם. כדוגמה,

אם מישהו רואה אבא מכה את ילדיו עד

זוב דם או רואה סימנים של הרעבת ילד,

חובתו לדווח למוסדות, וכמעט כל חברה

מחזיקה לעצמה את הזכות להתערב, ואף

לענוש את המפר - וכל זה על דברים שקורים בתוך חוכו של בית.

(המשך בעמוד

ביתי מבצרי? (המשך)

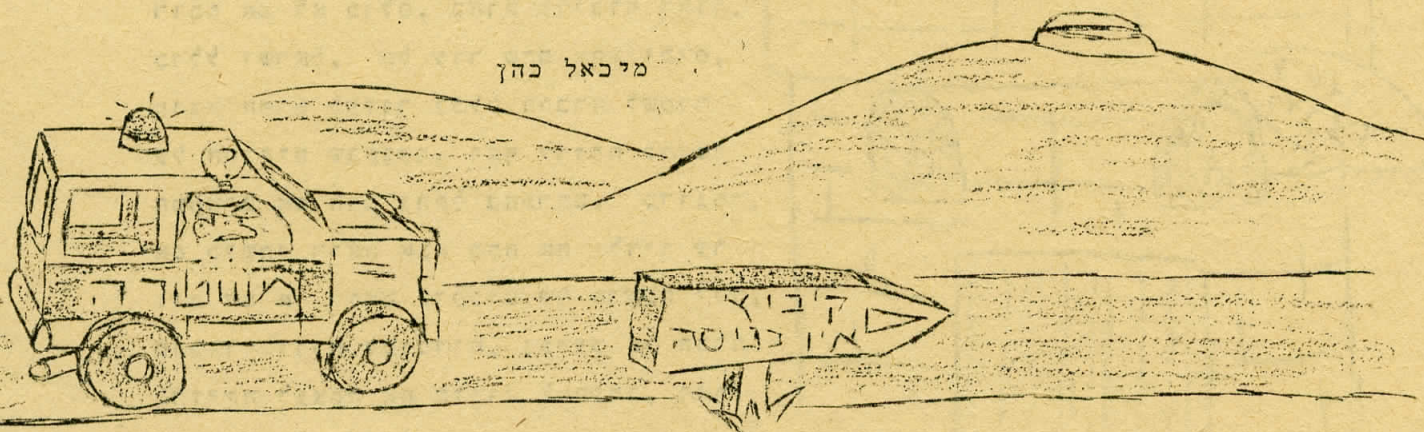
אני מניח שרוב החברים היר מסכימים שאם חבר יראה בעל כלב קוקה שוט ומכה, והכלב מלא פצעים, עליו לגרום להתערבות החברה כולה כדי להפסיק את ההתנהגות של בעל הכלב, ולא כל שכן אם המקרה נוגע לילד או בעל או אישה.

חוקים, תקנונים ומוסכמות חברתיות הם הדבק שמחזיק את החברה מהתפוררות. מכון שאין הדברים מן השמיים, קשה מאד לקבוע את התחומים המדויקים בין חופש הפרט ובין התערבות החברה.

לי נדמה שהאפשרות לא להתערב יותר גדולה בחברה גדולה, והנזק שנגרם על ידי חוסר ביצוע החלטות החברה על ידי הפרט גדל והולך ביחס הפוך לגודל החברה. כמו כן בחברה שבה אין הפעלת כוח משטרה או כוח פיזי אחר, אלא היא נשענת על אימון הדדי שהפרט יתנהג לפי החלטות המוסכמות בה, הנזק של הפרת החלטות גדול מאוד. כמובן זאת לא אומרת שאין חופש לפעול לשנות את החלטות. יש בהחלט זכות מלאה לנסות להביא לשינוי. אך יש הבדל בין זכות זו, והזכות לבצע פעולות פיזיות נגד החלטות.

הקיבוץ חברה בלי משטרה, ונוסף לכך חברה רצונית, דהיינו, ההחלטה להצטרף או לעזוב בידי הפרט, וכמעט שלא בידי החברה. בסוג זה של חברה, יש צורך פי כמה וכמה לכבד את החלטות החברה, כדי שאימון הדדי לא יוחלש וכדי שיוכל לשפל בענייניו בבטחון שכל אחד יכבד את החלטות החברה, וכמובן שהחברה תגיע להחלטותיה לפי שכל מסוים וגם תשנה החלטות כשיש הצדקה לכך.

מיכאל כהן

-שירותים-

אני מרגישה שבזמן האחרון יש הדרדרות במצב איש השרותים במשק. נכון שבעבר לא בכל מקום עבד הבן-אדם הנכון בזמן הנכון, אבל הרגשתי שבזמן האחרון המצב יותר גרוע. בזמן שהייתי בתפקיד גם הרגשתי אדישות וחוסר-נכונות מצד החברה לקחת אחריות, או לעזור בענף חוץ מהענף " שלהם": זה הבית של כולנו!

מטה כתובה רשימה של מקומות עבודה שאנו (כן, אתה ואני) זקוקים לאיש. אולי יש לך רעיון מי מתאים, מי יכול? אולי אתה/את מוכן(ה) לעבד באחד המקומות האלה? אם כן, אני מחכה להצעות. אני נמצאת בגן רמון כל יום. אחיה שם עד 21 באפריל, כשנעמי תבוא להחליף אותי.

* במטבח כעת מבשלת ומלמדת שמחה, ובלעדיה אני לא יודעת מה היה קורה. ב-1.4.80, היא צריכה לצאת מהמטבח כדי להתכונן ללמד את האולפן (הבא). יעל נמינוב עובדה 4 ימים בשבוע. אולי יש עוד ותיקות שמוכנות לתרום למטבח ולכולנו? חוץ מזה עובדים במטבח מועמדת, אורח עובד ושרה מ., שעכשיו השתחררה מזה"ל. אנו מחפשים מבשלת מנוסה. בעתיד הקרוב יש קורסים קצרים במדרשת רופין לבשול צמחוני ולבשול דיאטה. מישהו מוכן לצאת, ללמד ולבוא לעבוד?

* בגן שקו עובדות צביה כץ וטוטסי עם 17 ילדים נחמדים. הם זקוקים למטפלת נוספת.

* הבנין הצבורי מוזנח אחרי שמינה טיפלה בו במסירות 7 שנים. כן, כמה חודשים לפני שהיא גמרה את התפקיד, התחלנו לחפש לה מחליף. עדיין לא מצאנו מישהו/היא שמוכן להיות אחראי על הבנין והחסד מורגש. אם לא היו שתי אולפניסטיות אחראיות מאד שכבר עובדות שם מאז שקיבלו הכשרה ממינה, המקום היה נראה עוד יותר גרוע.

* נעמי יוצאת ממחסן הבגדים לעבד בגן. הבנות שעובדות שם עובדות כל יום שהן יכולות ובשעות לפי גילן. חסרה שם בחורה שאפשר לסמוך עליה.

אמנם בימים האחרונים "הכל זרם" ומי זקוק למספרים יבשים לקבוע שמאוד רטוב בחוץ...

מדידת הגשמים יוצרת המון מספרים במשך השנים, ורק ארגונים הופך אותם לנושא מעניין. כל חורף שואלים אם אנו "עומדים גבוה" בתאריך מסוים ביחס לממוצע בתאריך זה, וכו'. ניסיתי לענות ע"י רשימה, שתליתי לפני כמה שבועות על הלוח שעל "רודה-לשעבר".

יש כמובן לא מעט שיטות להמחשה והשוואה, גם ע"י ציורים וכו'. הפעם אני עניתי רק על שאלות של השוואה עם עצמנו במשך 29 העונות שבהן אנו מדדנו, עד וכולל עונת 1978/79.

לא לה שובשלים הרשימה צלולה כמו טיפת גשם אחרי שרב, הנה הסבר. אם מישהו לא אוהב מספרים, כאן המקום להפסיק לקרוא הלאה.

הנה לפניך את הקטע מן הרשימה, המופיע בעמוד הבא. המספרים בצד השמאלי של כל שור אנכי שמתחת לתאריכים, מציינים את כמות הגשם שהצטברה עד לתאריך, בשנה שמסומנת בצד הימני של כל כמות גשם.

ראה כדוגמא בשורה 1. עד ל-30 בנובמבר הצטברו ב-1964 222 מ"מ. בגלל העובדה שהכמות הזאת הייתה הכי גדולה בכל 29 העונות בתאריך הזה, היא מופיעה בראש השורה. מיון המספרים של 30 בנובמבר מ-29 העונות הביא לזה, ש-212 מ"מ (ב-1976) היה השני בטור, וכך הלאה.

עד 10 בדצמבר, 1964, הצטברו 279 מ"מ. זאת במקרה שוב הייתה הכמות הגדולה ביותר ב-29 העונות בתאריך זה, וכך גם מופיע בראש השורה.

ברם, 295 מ"מ עד 20 בדצמבר, 1964, לא היה הכי גבוה, אלא השני בטור. ב-30 בדצמבר, 1964, הכמות 301 מ"מ הייתה במקום החמישי (שורה 5).

ממוצעים: בטור של 30 בנובמבר מופיע בין שורה 9 ל-10 המספר 73, שהוא הממוצע של כל 29 המספרים בטור זה. בכל שור מופיע הממוצע שלו במקום המתאים (כמובן בלי שנה, כי הוא תוצעה של חישוב), מסומן בעיגול.

שורה 29, האחרונה, מראה בהכרח את הכמויות הקטנות ביותר שהצטברו, ובה מופיע כמובן אשתקד השתון ביותר אצלנו עד כה!

אם מחברים את כל הכמויות מאותה העונה (1964/65 למשל) רואים את מהלך השנה ביחס ליתר העונות, ורואים את ההפתעות שאפילו מתרחשות עד מאוחר בעונה. כרגע נראה סביר שהשנה נגיע ל-700 מ"מ, אבל בזה אין בטחון. כמובן אין צורך ברשימה לדעת עד כמה זה היה גשום בפברואר, אבל היא כן מראה יפה, בכל 10 ימים, יחס העונה הנוכחית לממוצע בתאריך נתון, ובכלל לכל יתר העונות בעבר, וביחס לממוצע השנתי (532 מ"מ ב-29 העונות, שהשנה כבר עברנו בהרבה) בטור האחרון (30 במאי) מראה את הכמויות השנתיות, והממוצע השנתי.

נכון שכל הנ"ל היא הסתכלות בזווית די צרה על נושא הגשם, ולא לקחנו בחשבון את הקצב בירידת הגשם, העיתוי (גם של הפסקות) וגורמים כמו טמפרטורה ורוח - כולם כיוון חשובים לחקלאות, סחף, מפלס מי-תהום והכנרת, ועוד.

הערה: הרשימה שתלוייה עכשיו היא רק חלק מהרשימה השלמה - 11 מתוך 29 שורות - השלמה תבוא בזמן הקרוב.

פרנק רו.

* במרכז לית היפה שלנו עובדות פנינה ורודה במסירות רבה,
אך הן מרגישות שהן צריכות עזרה.

* דורית יוצאת לעבד בפקות בכותנה. חסר בן אדם שני קבוע
בחדר האכל ל-3 חודשים.

* נעה מוכנה להיכנס למטבח, למשל, אבל לא מצאנו לה מחליפה
מתאימה. היא מטפלת של כחה ב'-ג', עם גייל. מישור או היא
מוכן(ה) להיכנס לכיתה?

תחשבו טוב ותבואו להציע את עצמכם. זה לטובת כולנו.

להתראות,

שוש ס.

ביום ג' 18/3

במלאת שנתיים למותם של

אילבי ז"ל

ארנון ז"ל

נעלה לבית הקברות

בשעה 16.00

כדי להתיחד עם זכרם.

כבוד יוגש במועדון אחרי ההתייחדות

תאריך	דצמבר			ינואר			פברואר		
	10	20	30	10	20	30	10	20	30
תאריך	10	20	30	10	20	30	10	20	30
ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס	ש"ס
1 ש"ס	222	64	279	64	374	51			
2 ש"ס	212	76		295	64				
3 ש"ס	166	55							
4 ש"ס									
5 ש"ס									
6 ש"ס									
7 ש"ס									
8 ש"ס									
9 ש"ס									
10 ש"ס									
11 ש"ס									
12 ש"ס									
13 ש"ס									
14 ש"ס									
15 ש"ס									
16 ש"ס									
17 ש"ס									
18 ש"ס									
19 ש"ס									
20 ש"ס									
21 ש"ס									
22 ש"ס									
23 ש"ס									
24 ש"ס									
25 ש"ס									
26 ש"ס									
27 ש"ס									
28 ש"ס									
29 ש"ס									
30 ש"ס									